

Sygn. akt VII K 313/16

Dnia 05 stycznia 2017r

Sąd Rejonowy w Kaliszu VII Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący SSR Marta Przybylska

Protokolant sekr. sąd. Ilona Pilarczyk

w obecności Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Kaliszu ---

po rozpoznaniu w dniach 22.09.2016r, 17.11.2016r i 05.01.2017r

sprawy **M. Ś.**

syna R. i G.,

ur. (...) w T.

oskarżonego o to, że

w okresie od sierpnia 2014 roku do maja 2015 r. w K., będąc funkcjonariuszem publicznym zajmując stanowisko Komendanta Miejskiego Policji w K. i z tego tytułu pełniącemu funkcje przełożonego dyscyplinarnego przekroczył swoje uprawnienia w ten sposób, że będąc zobowiązany na podstawie art. 135c ust 1 pkt 1 i 4 ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Policji (t.j. Dz.U. z 2015 r. poz. 355 ze zm.) do obligatoryjnego wyłączenia się od udziału w postępowaniu dyscyplinarnym przeprowadzonym przeciwko podległemu sobie służbowo funkcjonariuszowi st. sierż. S. J. i doprowadził do wydania niezgodnego z prawem w dniu 24 marca 2014 roku w sprawie o sygnaturze nr 4/2014r orzeczenia o ukaraniu pokrzywdzonego karą porządkową nagany oraz nie wykonał zaleceń zawartych w wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w P. z dnia 5 lutego 2015 roku sygn. akt II Sa/Po 658/14 nakazującego mu niekontynuowanie przedmiotowego postępowania i jego umorzenia, czym działał na szkodę interesu prywatnego S. J.

tj. o czyn z art. 231 § 1 k.k.

1. oskarżonego M. Ś. uniewinnia od zarzucanego czynu opisanego wyżej wyczerpującego znamiona art. 231§1 kk,
2. kosztami postępowania obciąża oskarżyciela subsydiarnego w zakresie przez niego poniesionym tj. kwoty 300 (trzystu) złotych tytułem opłaty,
3. zasądza od oskarżyciela subsydiarnego S. J. na rzecz oskarżonego M. Ś. kwotę (...) (jeden tysiąc sto siedemdziesiąt sześć) złotych tytułem zwrotu kosztów obrony z wyboru.

SSR Marta Przybylska

VII K 313/16

UZASADNIENIE

Oskarżony M. Ś. syn R. i G. ma 48 lat. Oskarżony jest żonaty i ma na utrzymaniu 2 dzieci w wieku 24 i 16 lat. Oskarżony jest z zawodu policjantem. M. Ś. jest obecnie zatrudniony w Komendzie Miejskiej Policji w K. na stanowisku Komendanta z czego osiąga dochód w wysokości 9000 złotych netto miesięcznie. Oskarżony nie był wcześniej karany.

Dowód : wyjaśnienia oskarżonego k. 81- 82 , karta karna k. 26

M. Ś. w dniu 27 sierpnia 2013 r. złożył w Prokuraturze Rejonowej w Kaliszu wniosek o wszczęcie wobec S. J. postępowania o czyn z art. 212 § 1 k.k. wskazując w uzasadnieniu, iż w toku czynności w postępowaniu zawiadomienia E. J. ustalono, iż S. J. miał powiedzieć, że ma na M. Ś. „haka” i przez to ma go w kieszeni.

A. H. w dniu 20 września 2013 r. złożył w Prokuraturze Rejonowej w Kaliszu wniosek o wszczęcie wobec S. J. postępowania o czyn z art. 212 § 1 k.k.

W dniu 20 września 2013 r. Prokuratura Rejonowa w Ostrowie W.. – wyznaczona przez Prokuratora Okręgowego w Ostrowie W.. wszczęła śledztwo w sprawie znieważenia w nieustalonym okresie czasu podczas i w związku z pełnieniem obowiązków służbowych Komendanta Miejskiego Policji w K. M. Ś. przez S. J.. M. Ś. w dniu 20 września 2013 r. został przesłuchany w w/w sprawie w charakterze świadka.

Postanowieniem z dnia 31 grudnia 2013 r. Prokuratura Rejonowa w Ostrowie W.. umorzyła śledztwo w przedmiocie znieważenia M. Ś. i A. H. przez S. J.. M. Ś. odebrał odpis postanowienia w dniu 7 stycznia 2014 r.

Dowód : częściowo wyjaśnienia oskarżonego k. 81 - 82, zeznania świadka A. H. k. 84 akt głównych, wniosek k. 4, 36 - 37, postanowienie k. 8 - 9, 105 - 113, protokół przesłuchania k. 10 - 12, zwrotne poświadczenie odbioru k. 119 akt DS. 225/13 Prok. Rej. w O. W..

Postanowieniem z dnia 25 października 2013 r. (sprawa WI – SS- (...) - 6/13) oskarżony jako Komendant Miejski Policji w K. wszczął wobec S. J. postępowanie dyscyplinarne o to, że w dniu 11 sierpnia 2013 r. w K. w obecności osób postronnych w miejscu swego zamieszkania będąc poza służbą okazując legitymację służbową i powołując się na pracę w Policji wypowiadał słowa i zachowywał się w sposób, który mógł podważyć autorytet i zaufanie do policji oraz zaszkodzić społecznemu wizerunkowi Policji jako formacji służącej społeczeństwu oraz o to, że w okresie od maja 2013 r. do sierpnia 2013 r. w K. w obecności innych osób podważał autorytet przełożonego, Zastępcy Komendanta Miejskiego Policji w K., podinsp. A. H., używając obraźliwych słów i inwektyw pod adresem wymienionego tj. o czyny z art. 132 ust 1 ustawy z 6.04.1990 o policji. Do prowadzenia postępowania dyscyplinarnego wyznaczył S. S. (obecnie R.).

Dowód : częściowo wyjaśnienia oskarżonego k. 81 - 82, zeznania świadka S. J. k. 83, A. H. k. 84, S. R. 82v - 83 akt głównych, postanowienie k. 46 - 47 akt DS. 121/2016 Prok. Rej. w O.

W trakcie przesłuchania w charakterze obwinionego w sprawie dyscyplinarnej w dniu 15 listopada 2013 r. obrońca S. J. złożył wniosek o wyłączenie policjantów Komendy Miejskiej Policji w K. od prowadzenia postępowania dyscyplinarnego oskarżyciela z uwagi na stosunek nadrzędności służbowej wskazanych funkcjonariuszy wobec M. Ś. i A. H..

Postanowieniem z dnia 18 listopada 2013 r. M. Ś. jako Komendant Miejski Policji w K. odmówił wyłączenia rzecznika dyscyplinarnego S. S. od udziału w postępowaniu dyscyplinarnym przeciwko S. J.. W dniu 18 listopada 2013 r. M. Ś. przesłał wniosek w zakresie wyłączenia jego osoby od udziału w postępowaniu dyscyplinarnym Komendantowi Wojewódzkiemu Policji w P.. W załączonym stanowisku wskazał, iż w świetle stawianych S. J. zarzutów uważa, iż nie ma przesłanek, które uzasadniałyby jego wyłączenie się od udziału w przedmiotowym postępowaniu dyscyplinarnym.

Postanowieniem z dnia 28 listopada 2013 r. Komendant Wojewódzki Policji w P. odmówił wyłączenia Komendanta Miejskiego Policji w K. - M. Ś. od udziału w postępowaniu dyscyplinarnym przeciwko S. J..

Pismem z dnia 6 grudnia 2013 r. obrońca S. J. złożył do Komendanta Wojewódzkiego Policji w P. wniosek w którym wskazał, iż jego zdaniem zachodzi podstawa do wyłączenia Komendanta Miejskiego Policji w K. - M. Ś. od udziału w postępowaniu dyscyplinarnym przeciwko jego klientowi. Jako podstawę wyłączenia wskazał toczące się w Prokuraturze Rejonowej w Ostrowie W.. postępowanie o czyny z art. 212 § 1 k.k. popełnione przez S. J. w którym pokrzywdzonymi są M. Ś. i A. H..

W odpowiedzi na pismo z dnia 6 grudnia 2013 r. Komendant Wojewódzki Policji w P. pismem z dnia 18 grudnia 2013 r. poinformował obrońcę, iż jego wniosek o wyłączenie M. Ś. został już rozpatrzony postanowieniem z dnia 28 listopada 2013 r.

Dowód: częściowo wyjaśnienia oskarżonego k. 81 - 82, zeznania świadka S. J. k. 83, S. R. 82v - 83, pismo k. 97 akt głównych,

protokół przesłuchania k. 57 - 58, postanowienie k. 60 - 61, 67-69 meldunek k. 63, stanowisko k. 64, zawiadomienie k. 70 - 71, akt DS. 121/2016 Prok. Rej. w O.

Postanowieniami z dnia 5 lutego 2014 r. i 6 marca 2014 r. Komendant Miejski Policji w K. - M. Ś. utrzymał w mocy zaskarżone przez S. J. postanowienia rzecznika dyscyplinarnego o oddaleniu wniosków dowodowych.

Orzeczeniem z dnia 24 marca 2014 r. Komendant Miejski Policji w K. - M. Ś. w oparciu o sprawozdanie dyscyplinarne rzecznika dyscyplinarnego uznał S. J. za winnego tego, że w dniu 11 sierpnia 2013 r. w K. w obecności osób postronnych w miejscu swego zamieszkania będąc poza służbą okazując legitymację służbową i powołując się na pracę w Policji wypowiadał słowa i zachowywał się w sposób, który mógł podważyć autorytet i zaufanie do policji oraz zaszkodzić społecznemu wizerunkowi Policji jako formacji służącej społeczeństwu i wymierzył mu za powyższe karę nagany. Jednocześnie uniewinnił go od popełnienia czynu polegającego na tym, że w okresie od maja 2013 r. do sierpnia 2013 r. w K. w obecności innych osób podważał autorytet przełożonego, Zastępcy Komendanta Miejskiego Policji w K., podinsp. A. H., używając obraźliwych słów i inwektyw pod adresem wymienionego.

Na skutek odwołania złożonego przez obrońcę S. J. Komendant Wojewódzki Policji w P. w dniu 30 kwietnia 2014 r. wydał orzeczenie w którym utrzymał w mocy orzeczenie Komendanta Miejskiego Policji w K. z dnia 24 marca 2014 r.

Dowód: wyjaśnienia oskarżonego k. 81 - 82, zeznania świadka S. J. k. 83, S. R. 82v - 83, akt głównych,

postanowienie k. 148 - 149, 158 - 159, sprawozdanie rzecznika dyscyplinarnego k. 161 - 164, orzeczenie k. 165 - 168, 176 - 183, akt DS. 121/2016 Prok. Rej. w O.

Wyrokiem z dnia 5 lutego 2015 r. Wojewódzki Sąd Administracyjny w P. w sprawie (...) SA/Po 658/14 na skutek skargi S. J. na orzeczenie Komendanta Wojewódzkiego Policji w P. z dnia 30 kwietnia 2014 r. uchylił zaskarżone orzeczenie oraz poprzedzające je orzeczenie Komendanta Miejskiego Policji w K. z dnia 24 marca 2014 r. W uzasadnieniu wskazał, iż zdaniem sądu pomiędzy M. Ś. jako przełożonym dyscyplinarnym, a S. J. istniał stosunek osobisty, który wywołał wątpliwości co do bezstronności przełożonego z uwagi na złożone przez M. Ś. zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa z art. 212 § 1 k.k. Sąd wskazał, iż brak bezstronności spowodował brak przekazania pisma z dnia 6 grudnia 2013 r. do KWP w P. oraz wydanie przez M. Ś. postanowień o utrzymaniu w mocy postanowień rzecznika dyscyplinarnego o odmowie uwzględnienia wniosków dowodowych.

Wyrok uprawomocnił się dnia 18 kwietnia 2015 r.

Akta postępowania dyscyplinarnego wraz z wyrokiem Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego zostały przesłane Komendantowi Miejskiemu Policji w K. przez Komendę Wojewódzką Policji w P. w dniu 12 maja 2015 r.

Dowód: wyjaśnienia oskarżonego k. 81 - 82, zeznania świadka S. J. k. 83, S. R. 82v - 83, akt głównych,

odpis wyroku k. 185 - 192, pismo przewodnie k. 193 akt DS. 121/2016 Prok. Rej. w O.

Orzeczeniem z dnia 26 maja 2015 r. Komendant Miejski Policji w K. - M. Ś. umorzył wobec S. J. postępowanie dyscyplinarne z uwagi na przedawnienie karalności czynów zarzucanych obwinionemu. S. J. nie zaskarżył w/w postanowienia.

Dowód: wyjaśnienia oskarżonego k. 81 - 82, zeznania świadka S. J. k. 83, S. R. 82v - 83 akt głównych,

orzeczenie k. 194 - 195 akt DS. 121/2016 Prok. Rej. w O.

S. J. w czasie trwania postępowania dyscyplinarnego nie miał podwyższanych dodatków zgodnie z pismem Naczelnika Wydziału Kadr i (...) w P. z dnia 28.03.2014 r. W okresie od 2013 r. do końca 2015 r. nie otrzymywał też nagród motywacyjnych. Rozkazem personalnym z dnia 16 września 2013 r. Komendant Miejski Policji w K. podwyższył oskarżycielowi dodatek służbowy o 50 złotych. Rozkazem Komendanta Miejskiego Policji w K. z dnia 12 listopada 2015 r. S. J. został przeniesiony na stanowisko dzielnicowego Zespołu (...) Komisariatu Policji w S.. W okresie od 25.10.2013 do 26.05.2015 nie otrzymał mianowania na wyższy stopień służbowy. Z dniem 24.07.2015 r. został awansowany na stopień sierżanta sztabowego policji.

Dowód : kopia rozkazu k. 36 – 40, 56, 71 – 77, notatka k. 41 – 42, 46 – 48, 51 – 53, 54 – 55, 89, kopia pisma KWP w P. k. 43- 45, 50, kopia pisma k. 69, 70, 97, zeznania świadka S. J. k. 83, M. K. k. 111v, B. S. k. 137

Sąd uznał wyjaśnienia oskarżonego M. Ś. za wiarygodne. Znajdują one pełne potwierdzenie w zgromadzonych w sprawie dokumentach oraz zeznaniach przesłuchanych świadków, w tym samego oskarżyciela subsydiarnego S. J.. Oskarżony przedstawił w swych wyjaśnieniach przebieg postępowania dyscyplinarnego wobec S. J.. Wyjaśnienia oskarżonego zostały potwierdzone przez zgromadzone w sprawie dokumenty, a nieznaczne rozbieżności w zakresie dat wskazywanych przez M. Ś. nie mają wpływu na ocenę ich wiarygodności albowiem zdaniem sądu wynikają ze znacznego upływu czasu.

Sąd uznał za wiarygodne zeznania przesłuchanych w sprawie świadków S. J., S. R., A. H., B. S., M.. Oskarżyciel subsydiarny oraz S. R., A. H. opisywali przebieg postępowania dyscyplinarnego wobec S. J.. Wskazywali na znane sobie decyzje podejmowane w toku przedmiotowego postępowania dyscyplinarnego. B. S. i M. K. wskazali jakie były przyczyny braku otrzymywania przez S. J. dodatku funkcyjnego oraz jak oceniana jest praca oskarżyciela subsydiarnego w Komendzie Powiatowej Policji w S.. Zeznania w/w świadków znalazły swoje potwierdzenie w rzeczowym materiale dowodowym w postaci licznie zgromadzonych dokumentów.

Za wiarygodne należało uznać także zaliczone w poczet materiału dowodowego dokumenty, albowiem zostały one sporządzone przez uprawnione organy w ramach przysługujących im kompetencji, w sposób rzetelny i fachowy. Ich prawdziwość i autentyczność nie wzbudziła w ocenie sądu wątpliwości.

Sąd zważył, co następuje:

M. Ś. został oskarżony o to, że w okresie od sierpnia 2014 roku do maja 2015 r. w K., będąc funkcjonariuszem publicznym zajmując stanowisko Komendanta Miejskiego Policji w K. i z tego tytułu pełniąc funkcje przełożonego dyscyplinarnego przekroczył swoje uprawnienia w ten sposób, że będąc zobowiązany na podstawie art. 135c ust 1 pkt 1 i 4 ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Policji (t.j. Dz.U. z 2015 r. poz. 355 ze zm.) do obligatoryjnego wyłączenia się od udziału w postępowaniu dyscyplinarnym przeprowadzonym przeciwko podległemu sobie służbowo funkcjonariuszowi st. sierż. S. J. i doprowadził do wydania niezgodnego z prawem w dniu 24 marca 2014 roku w sprawie o sygnaturze nr 4/2014r orzeczenia o ukaraniu pokrzywdzonego karą porządkową nagany oraz nie wykonał zaleceń zawartych w wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w P. z dnia 5 lutego 2015 roku sygn. akt II Sa/Po 658/14 nakazującego mu niekontynuowanie przedmiotowego postępowania i jego umorzenia, czym działał na szkodę interesu prywatnego S. J. tj. o czyn z art. 231 § 1 k.k.

Zachowanie sprawcy penalizowane w art. 231 § 1 k.k. polega na przekroczeniu uprawnień lub niedopełnieniu obowiązków i działaniu przez to na szkodę interesu publicznego lub prywatnego. Przekroczenie uprawnień może przejawiać się jako działanie w ramach uprawnień, lecz niezgodne z prawnymi warunkami czynności funkcjonariusza publicznego, bądź też jako działanie nieleżące w ramach uprawnień funkcjonariusza publicznego, lecz pozostające w związku z pełnioną przez niego funkcją publiczną i stanowiące wykorzystanie wynikających z niej uprawnień. Znamię „działa na szkodę” oznacza, że zachowanie sprawcy stwarza zagrożenie dla jakiegokolwiek dobra ze sfery publicznej lub prywatnej.

Strona podmiotowa przestępstwa określonego w art. 231 § 1 k.k. może mieć charakter umyślności w obu postaciach, co oznacza, że funkcjonariusz publiczny musi obejmować swoim zamiarem (bezpośrednim lub ewentualnym) zarówno przekroczenie uprawnień lub niedopełnienie obowiązków (w wyniku działania lub zaniechania), jak i działanie na szkodę interesu publicznego lub prywatnego, charakteryzujące przekroczenie uprawnień lub niedopełnienie obowiązków. Nie ulega wątpliwości, iż funkcjonariusz policji jest funkcjonariuszem publicznym w myśl art. 115 § 13 pkt 7 k.k.

Zgodnie z art. 135 c ust 1 ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 r. o policji przełożony dyscyplinarny lub rzecznik dyscyplinarny podlegają wyłączeniu od udziału w postępowaniu dyscyplinarnym, jeżeli:

- 1) sprawa dotyczy go bezpośrednio;
- 2) jest małżonkiem, krewnym lub powinowatym obwinionego lub osoby przez niego pokrzywdzonej w rozumieniu przepisów Kodeksu postępowania karnego;
- 3) był świadkiem czynu;
- 4) między nim a obwinionym lub osobą pokrzywdzoną przez obwinionego zachodzi stosunek osobisty mogący wywołać wątpliwości co do jego bezstronności.

Ustęp 2 stanowi, iż przełożonego dyscyplinarnego i rzecznika dyscyplinarnego można wyłączyć od udziału w postępowaniu dyscyplinarnym także z innych uzasadnionych przyczyn. O okolicznościach uzasadniających wyłączenie od udziału w postępowaniu dyscyplinarnym przełożony dyscyplinarny i rzecznik dyscyplinarny zawiadamiają niezwłocznie odpowiednio wyższego przełożonego dyscyplinarnego i przełożonego dyscyplinarnego (ust 135c ust 3 ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 r. o policji) Wyłączenie przełożonego dyscyplinarnego i rzecznika dyscyplinarnego od udziału w postępowaniu dyscyplinarnym może nastąpić również na wniosek obwinionego lub jego obrońcy, jeżeli został ustanowiony (art. 135 c ust 4 ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 r. o policji). Przełożony dyscyplinarny wydaje postanowienie o wyłączeniu lub odmowie wyłączenia rzecznika dyscyplinarnego od udziału w postępowaniu dyscyplinarnym (art. 135c ust 5 ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 r. o policji) Wyższy przełożony dyscyplinarny wydaje postanowienie o wyłączeniu lub o odmowie wyłączenia przełożonego dyscyplinarnego od udziału w postępowaniu dyscyplinarnym (art. 135c ust 6 ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 r. o policji).

Nie ulega wątpliwości w przedmiotowej sprawie, iż oskarżony jako Komendant Miejski Policji w K. postanowieniem z dnia 25 października 2013 r. (sprawa WI – SS- (...)–6/13) wszczął wobec S. J. postępowanie dyscyplinarne o to, że w dniu 11 sierpnia 2013 r. w K. w obecności osób postronnych w miejscu swego zamieszkania będąc poza służbą okazując legitymację służbową i powołując się na pracę w Policji wypowiadał słowa i zachowywał się w sposób, który mógł podważyć autorytet i zaufanie do policji oraz zaszkodzić społecznemu wizerunkowi Policji jako formacji służącej społeczeństwu oraz o to, że w okresie od maja 2013 r. do sierpnia 2013 r. w K. w obecności innych osób podważał autorytet przełożonego, Zastępcy Komendanta Miejskiego Policji w K., podinsp. A. H., używając obraźliwych słów i inwektyw pod adresem wymienionego tj. o czyny z art. 132 ust 1 ustawy z 6.04.1990 o policji.

W tym okresie toczyło się w Prokuraturze Rejonowej w Ostrowie W. postępowanie przeciwko S. J. z zawiadomienia M. Ś. o czyn z art. 212 § 1 k.k. Postanowieniem z dnia 31 grudnia 2013 r. Prokuratura Rejonowa w Ostrowie W. umorzyła śledztwo w przedmiocie znieważenia M. Ś. przez S. J..

W toku prowadzonego postępowania dyscyplinarnego obrońca S. J. złożył wnioski o wyłączenie policjantów Komendy Miejskiej Policji w K. od prowadzenia postępowania dyscyplinarnego oskarżyciela z uwagi na stosunek nadrzędności służbowej wskazanych funkcjonariuszy wobec M. Ś. i A. H.. M. Ś. jako Komendant Miejski Policji w K. odmówił wyłączenia rzecznika dyscyplinarnego S. S. (obecnie R.) od udziału w postępowaniu dyscyplinarnym przeciwko S. J.. M. Ś. przesłał wniosek w zakresie wyłączenia jego osoby od udziału w postępowaniu dyscyplinarnym Komendantowi Wojewódzkiemu Policji w P.. W załączonym stanowisku wskazał, iż w świetle stawianych S. J. zarzutów uważa, iż nie ma przesłanek, które uzasadniałyby jego wyłączenie się z udziału w przedmiotowym postępowaniu dyscyplinarnym.

Komendant Wojewódzkiej Policji w P. odmówił wyłączenia Komendanta Miejskiego Policji w K. - M. Ś. od udziału w postępowaniu dyscyplinarnym przeciwko S. J.. Obrońca S. J. zawiadomił Komendanta Wojewódzkiego Policji, iż jego zdaniem zachodzi podstawa do wyłączenia Komendanta Miejskiego Policji w K. - M. Ś. od udziału w postępowaniu dyscyplinarnym przeciwko jego klientowi. Jako podstawę wyłączenia wskazał toczące się w Prokuraturze Rejonowej w Ostrowie W.. postępowanie o czyny z art. 212 § 1 k.k. popełnione przez S. J. w którym pokrzywdzonymi są M. Ś. i A. H.. W odpowiedzi na w/ pismo Komendant Wojewódzkiej Policji w P. pismem z dnia 18.12.2013 r. poinformował obrońcę, iż jego wniosek o wyłączenie M. Ś. został już rozpatrzony postanowieniem z dnia 28 listopada 2013 r.

Zgodnie z przepisem art. 231 § 1 k.k. odpowiedzialności karnej w nim opisanej podlega funkcjonariusz publiczny jedynie wtedy, gdy przekraczając swoje uprawnienia lub nie dopełniając obowiązków, działa na szkodę interesu publicznego lub prywatnego. Tak więc samo przekroczenie przez funkcjonariusza publicznego swoich uprawnień lub niedopełnienie ciężących na nim obowiązków służbowych nie stanowi przestępstwa stypizowanego w art. 231 § 1 k.k., gdyż dla jego bytu konieczne jest także działanie na szkodę interesu publicznego lub prywatnego. Podobna sytuacja zachodzi również wtedy, gdy funkcjonariusz publiczny nie przekraczając swoich uprawnień lub nie niedopełniając ciężących na nim obowiązków, wyrządza jednak jakiejś osobie szkodę. Przestępstwo to musi być jednocześnie zawinione umyślnie, co oznacza, że funkcjonariusz publiczny musi obejmować swoim zamiarem (bezpośrednim lub ewentualnym) zarówno przekroczenie uprawnień lub niedopełnienie obowiązków (w wyniku działania lub zaniechania), jak i "działanie" na szkodę interesu publicznego lub prywatnego, charakteryzujące to przekroczenie uprawnień lub niedopełnienie obowiązków (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25 lutego 2003 r., WK 3/03, OSNKW 2003/5-6/53). Aby więc przypisać sprawcy popełnienie przestępstwa z art. 231 § 1 k.k., funkcjonariusz publiczny musi obejmować swoim zamiarem zarówno przekroczenie swoich uprawnień lub niedopełnienie obowiązków, jak i to, że działa na szkodę interesu publicznego lub prywatnego (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 maja 2009 r., WA 12/09, R-OSNKW 2009/1/1130). Interes publiczny lub prawny, na którego szkodę działa funkcjonariusz publiczny realizujący znamiona czynu zabronionego z art. 231 § 1 k.k., musi być rozumiany w znaczeniu interesu wynikającego z prawa materialnego, a nie interesu dotyczącego samej właściwej procedury (wyrok SN z 7 lutego 2013 r., WA 1/13, LexPolonica nr 5047479). W przeciwnym wypadku każde przekroczenie uprawnień lub niedopełnienie obowiązków musiałoby być utożsamiane z działaniem na szkodę interesu publicznego lub prywatnego.

W przedmiotowej sprawie, zgodnie z art. 135c ust 6 ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 r. o policji, jedynym organem, który był uprawnionym by wyłączyć M. Ś. jako przełożonego dyscyplinarnego od udziału w postępowaniu dyscyplinarnym S. J. był Komendant Wojewódzkiej Policji w P. jako wyższy przełożony dyscyplinarny. Jak wynika z załączonych dokumentów Komendant Wojewódzkiej Policji w P. rozpoznał wniosek obrońcy S. J. z dnia 15 listopada 2013 r. o wyłączenie M. Ś. i postanowieniem z dnia 28 listopada 2013 r. odmówił wyłączenia Komendanta Miejskiego Policji w K.. W odpowiedzi zaś na wniosek obrońcy z dnia 6 grudnia 2013 r. o wyłączenie M. Ś. przesłał w dniu 18.12.2013 r. pismo w którym poinformował, iż jego wniosek o wyłączenie M. Ś. został już rozpatrzony postanowieniem z dnia 28 listopada 2013 r. Nie można zatem przypisać oskarżonemu, iż nie wyłączył się od udziału w przedmiotowym postępowaniu albowiem w myśl obowiązujących przepisów nie miał on do tego uprawnień.

Nie sposób zatem przyjąć, iż M. Ś. podejmował czynności w toku postępowania dyscyplinarnego S. J. przekraczając swoje uprawnienia lub nie dopełniając obowiązków. Skoro jego bezpośredni przełożony dwukrotnie nie znalazł podstaw do jego wyłączenia to należy, zdaniem sądu, uznać, iż oskarżony podejmując czynności w toku toczącego się postępowania nie działał umyślnie w zamiarze przekroczenia uprawnień lub nie dopełnienia obowiązków.

Zgodnie z art. 135 ust 1 pkt 2 ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 r. o policji postępowania dyscyplinarnego nie wszczyna się, a wszczęte umarza po upływie terminów określonych w ust. 4 i 5. Zgodnie z art. 135 ust 4 kary dyscyplinarnej nie można wymierzyć po upływie roku od dnia popełnienia przewinienia dyscyplinarnego. Zawieszenie postępowania dyscyplinarnego wstrzymuje bieg tego terminu.

Skoro został już rozpoznany przez Komendanta Wojewódzkiego Policji w P., nienależnie od formy, wniosek obrońcy S. J. z dnia 6 grudnia 2013 r. o wyłączenie M. Ś. (na co wskazywał w uzasadnieniu wyroku Wojewódzki Sąd

Administracyjnym w P.) nie sposób przyjąć, iż oskarżony po nadesłaniu do Komendy Miejskiej Policji w K. akt postępowania dyscyplinarnego w dniu 12 maja 2015 (k.a. 193) wydał w dniu 26 maja 2015 r. orzeczenie o umorzeniu postępowania z uwagi na jego przedawnienie działając z przekroczeniem uprawnień, działając celowo na szkodę interesu publicznego lub prywatnego. S. J. nie zaskarżył w/w decyzji i nie domagał się prowadzenia postępowania mimo, iż był reprezentowany przez profesjonalnego obrońcę.

Jeśli nawet doszło, ze strony oskarżonego M. Ś., do jakichkolwiek uchybień procesowych w toku postępowania dyscyplinarnego S. M. to nie każde niedopełnienie czy też przekroczenie przez funkcjonariusza publicznego formalnych obowiązków musi skutkować jego odpowiedzialnością służbową, a tym bardziej karną za przestępstwo z art. 231 § 1 kk. Wszak przestępstwo to czyn, którego społeczna szkodliwość musi być wyższa, niż znikoma, zaś w realiach niniejszej sprawy w działaniu M. Ś. w ogóle nie sposób dopatrzeć się cech przestępstwa.

Podmiotowo-przedmiotowe znamiona czynu z art. 231 § 1 kk, z uwagi na swoje ogólne i blankietowe określenie w ustawie każdorazowo podlegają ocenie Sądu orzekającego wedle kryteriów o charakterze modalnym. Sąd musi w pierwszej kolejności rozstrzygnąć, czy waga i stopień przekroczenia lub niedopełnienia obowiązków służbowych przez funkcjonariusza publicznego i wynikające z niego zagrożenie dla interesu publicznego lub prywatnego - uzasadnia w ogóle odpowiedzialność karną. Wszak wiele z wadliwych decyzji administracyjnych czy orzeczeń sądowych jest rezultatem działania funkcjonariusza - jak to określa ustawa - z rażącym naruszenia prawa, czy też wręcz bez podstawy prawnej (por. art. 439 kpk, art. 523 § 1 kpk, art. 156 § 1 kpa).

Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie dał również podstaw do przypisania oskarżonemu M. Ś. umyślnego "działania" na szkodę interesu publicznego lub prywatnego, charakteryzujące to przekroczenie uprawnień lub niedopełnienie obowiązków. Podnoszone przez samego oskarżyciela i jego pełnomocnika okoliczności nie udzielania S. J. dodatków motywacyjnych, nagród czy też awansów służbowych wynikały z racji prowadzenia wobec niego postępowania dyscyplinarnego, a nie celowego działania M. Ś.. Na okoliczność celowego działania oskarżonego w tym zakresie oskarżyciel subsydiarny i jego pełnomocnik nie przedłożyli żadnych dowodów.

W wyniku analizy zgromadzonego materiału dowodowego, po przeprowadzeniu wszystkich koniecznych dla rozstrzygnięcia sprawy dowodów Sąd doszedł do przekonania, że nadal istnieją nie dające się usunąć wątpliwości, które uniemożliwiają jednoznaczne stwierdzenie, iż M. Ś. dopuścił się czynu z art. 231 § 1 k.k. Analiza zeznań świadków oraz zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie pozwoliły na stwierdzenie, iż oskarżony dopuścił się zarzucanego mu czynu. W związku z tym, iż wątpliwości dotyczą samej istoty oskarżenia Sąd uznał za nie udowodnione dokonanie czynu zabronionego z art. 231 § 1 k.k. przez oskarżonego i uniewinnił go od popełnienia w/w czynu.

Na podstawie art. 640 § 1 k.p.k. w zw. z art. 632 pkt 1 k.p.k. kosztami postępowania obciążył S. J. w zakresie przez niego poniesionym tj. kwoty 300 złotych oraz zasądził od oskarżyciela subsydiarnego na rzecz oskarżonego M. Ś. kwotę 1176 złotych tytułem zwrotu poniesionych kosztów obrony z wyboru.

SSR Marta Przybylska